

Mi-e dor

Mirimirela

A ruginit frunza în vie
Și plânsă, toamna a plecat
Dar câte toamne-or să mai vie
Și câte încă, am uitat...

În poala nopții de brocart
Din fusul ei cu lână albă
Iarna torcea, neîncetat
Petice de maramă dalbă.

Noi ascultam povești cu zâne,
La gura sobei stam cuminți
Iar când Moș Ene, pe la gene
Ne da târcoale, toropiți

Visam că vin colindătorii
Și cu vin fiert îi omeneam.
Azi...sunt colindătorul vremii
Și dor îmi e, de tot ce-aveam.

Aveam livezile și munții
Pădurea, apa de izvor...
Acum, în plină toamnă-a vieții
De vremea când eram copil, mi-e dor.

Să stau și azi la gura sobei
Moș Ene să îmi dea târcoale,
Să fiu din nou copilul mamei
S-adorm în poala rochiei sale.

Pe la ferești cu flori de gheață
Iară să fiu colindător
Cu mere coapte și dulceață
Să fiu primită iar, mi-e dor.

Dar sunt stingher colindător
În pragul iernii vieții mele
Mie, să fiu copil...mi-e dor
Iarna...troienele-și așterne.